

карикура „за строгостта“ на калоферскитѣ „тирани“, които си послужили вече съ карцера, за да дигнатъ този своеобразенъ бойкотъ.

Улицата не била по-спокойна отъ палавиятъ Христо, постоянно съпровожданъ отъ съученицитѣ си Христо Чобановъ и Константинъ: или ще се присмѣе нѣкому, или ще раздрази любителитѣ на безграничната свобода — калоферскитѣ кучета, ще подгони кокошкитѣ, ще яхне забравено по улицата магаре, или ще прѣбие нѣкому главата. Дѣцата отъ „горнята махала“ нито единъ день не сж оставяни на мира: прѣзъ слѣдобѣднитѣ занятия той ще организира своята махала и ще я поведе на бой противъ горнята. Камъни и парчета керемиди, хвърляни съ „прашки“, лѣтѣли като градъ. Смъртъ на тиранина! Но за тая буйна и неустановена още натура лудориитѣ по полето и Балкана били една насжщна нужда: тукъ, по рѣки и ливади, по стрѣмища и букаци, Христо Ботйовъ още отъ малкъ се осѣщаль напълно свободенъ, нестѣсняванъ, и за първи пжтъ тука той изпиталь сладостъ отъ природа и отъ народна поезия. Той се влюбилъ въ Балкана, въ трѣвата, въ птицитѣ — въ цѣлата природа, изъ която намѣрилъ това, което не му давало нито училището, нито сѣмейството, което прѣждеврѣменно надрасналь. Калоферската природа съединява въ себе си свободата и красотата —: всрѣдъ хубости ненагледни, посрѣдъ картини чаровни, изъ които се носи пѣсенъта на славея и гласътъ на овчара, нѣмало законъ, нѣмало бащински либерализмъ, нѣмало даскалска тирания. Валяй на воля! Дотѣгнало на немирникътъ да чака и слуша безконечната галиматия на нѣкой „персоналъ“ — както се подбиваль на прѣподавателитѣ отъ калоферското училище — той се задига да посѣти Балкана или полето. Единъ такъвъ излѣтъ негови съврѣменници помнятъ въ подробности. Цѣла една компания ученици, вдѣхновявана отъ нашиятъ Христо, рѣшила да си